

ни в любовните магии. За да спечели любовта на някоя девица, мъжът отрязва един такъв възел, слага го в устата си и казва:

*„T're báčt me çáv,
T're baçt me piyáv,
Dáv tute m're baçt,
Káná tu mánge sál“.*

*„Късмета ти изяждам,
късмета ти изпивам,
късмета си ми дай
и моя си докрай“.*

След това обожателят, ако има тази възможност, тайно скрива възела в леглото на мечтаната невеста. Тези стихове толкова приличат на английския цигански, който се е говорел някога, че в Англия все още има хора, които биха могли да разберат всяка дума. Едно друго заклинание наподобява това до известна степен. Обожателят слага в устата си стрък трева и се обръща на изток и на запад с думите:

*„Kay o kám, avriável,
Kiya mánge lele beshel!
Kay o kám tel' ável,
Kiya lelákri me beshav“.*

*„Където слънце изгрява,
любимата ми до мен ще бъде.
Където слънце залязва,
там аз до нея ще бъда“.*

След това стръкчето трева се накъсва и се смесва с храна, която момичето трябва да изяде и ако погълне и последното парченце от тревата, тогава ще бъде *gewogen und treugesinnt* – благоразположена и вярна. Д-р Влислоцки коментира стария обичай „познат и на индусите“, при който всеки, който искал да спре нечий гняв или да изрази пълното си подчинение, слагал стрък трева в устата си. За същото Грим пише: „Този обичай може да произхожда от схващането, че покореният се предава под абсолютната власт на другия като домашно животно. Изглежда с това е свързан и древният обичай да се протегне стрък трева в знак на капитулация. Победеният слагал стрък трева в устата си и след това го предавал на завоевателя си“.

Ако циганска девойка се влюби, тя намира отпечатък от стъпката на своя „обект“, изкопава пръстта в очертанията му и я заравя под някоя върба с думите: